

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 10804 van 29 april 2008
in de zaak RvV X / II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse zaken, thans de minister van Migratie- en Asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 28 december 2007 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 20 november 2007 tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DEVROE en van advocaat L. BRACKE, loco advocaat A. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Op 29 juni 2007 dient verzoekster een aanvraag tot vestiging in als echtgenote van een Belgische onderdaan.

Op 20 november 2007 beslist de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“motivering in feite: In haar arrest van 24 april 1995 heeft de Raad van State gepreciseerd dat indien het zich gemeenschappelijk vestigen niet noodzakelijk een effectieve en duurzame vorm van samenwonen met zich meebrengt, dan veronderstelt het toch minstens de staat van echtgenoot, die

eigenlijk niet als dusdanig kan erkend worden zonder het bestaan van een minimum aan relatie tussen de echtgenoten. De Raad van State oordeelt dat er minstens een “gezinscel” moet bestaan, waarbij er een relatie moet bestaan tussen de echtgenoten. Er moet tussen de echtgenoten een reële, echtelijke band bestaan (levensgemeenschap), en dit, ook al is de verblijfplaats van de echtgenoten verscheiden. Uit het proces-verbaal van 19 oktober 2007 van de politie van Gent blijkt dat er van een relatie tussen beide echtelieden geen sprake is. Betrokkene leeft apart van haar echtgenoot in hetzelfde huis: hij gebruikt zijn oude slaapkamer, terwijl zij in een nieuwe slaapkamer slaapt. De woning is zo ingedeeld dat elk aparte leefruimtes hebben (tevens makkelijk te onderscheiden: de leefruimtes met mannenkleden e.d. zijn zeer netjes, de ‘vrouwelijke’ leefruimtes zijn zeer slordig). Wanneer betrokkene vermeldt dat zij en haar echtgenoot wel degelijk samenslapen wendt hij het hoofd af: bij verdere navraag wil hij geen antwoord geven. De politie is formeel: “Haar houding laat duidelijk zien dat zij haar man zal verlaten van zodra zij in het bezit is van een dergelijke verblijfskaart” (hiermee bedoelt men een identiteitskaart voor Vreemdelingen).”

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. In een eerste, tweede, en derde middel werpt verzoekster onder andere de schending op van het redelijkheidsbeginsel. Zij betoogt dat de overweging dat er geen reële, echtelijke band zou bestaan tussen verzoekster en haar echtgenoot niet klopt. Er wordt in de bestreden beslissing voorbijgegaan aan het feit dat de Rechtbank van Eerste aanleg te Gent, het Hof van Beroep te Gent, en het Hof van Cassatie zich hierover reeds hebben uitgesproken. Er is geen enkele verwijzing naar deze juridische werkelijkheid in de bestreden beslissing. Het is niet redelijk tegen de volgehouden wil van de partijen in om een huwelijk te willen aangaan, ook effectief te gaan stellen dat het huwelijk enkel voor het verblijf zou zijn gesloten. Op drie gerechtelijke niveaus werd gesteld dat het huwelijk doorgang kan vinden, hetgeen eveneens impliceert dat dit huwelijk moet beleefd kunnen worden door de partijen op de manier dat zij dit wensen. Het loutere feit dat partijen niet voortdurend het bed delen en een aparte kamer of leefruimte hebben, is geen reden om hieraan afbreuk te doen. De echtgenoot van verzoekster heeft nooit elke nacht met een partner geslapen, en het was en is een keuze van de partijen dat zij een aparte leefruimte hebben. Het is hun keuze om op die manier een koppel te vormen, en intiem te zijn op hun manier wanneer zij dit willen. De overheid heeft niet het recht te interveniëren op de manier hoe partijen hun huwelijk beleven. Zoals de overheid bijvoorbeeld niet ambtshalve vaststelt dat er een echtscheiding dient tussen te komen wanneer een partner er een ‘liederlijk’ leven op nahoudt, zo ook heeft zij niet het recht echtgenoten een bepaalde manier van samenleven op te leggen. Er kan niet voorbijgegaan worden aan de oprechtheid van de relatie tussen verzoekster en de heer X, die kosten noch moeite sparen om een normaal leven te hebben. Verzoekster wil wijzen op het advies van het Openbaar Ministerie van 29 december 2005 waarin letterlijk staat vermeld dat op de zitting voor het Hof van Beroep te Gent de contactpunten en interesses van verzoekster en haar partner als waarheidsgetrouw en dus correct werden weerhouden.

2.2. Het enige motief van de bestreden beslissing luidt als volgt: “Uit het proces-verbaal van 19 oktober 2007 van de politie van Gent blijkt dat er van een relatie tussen beide echtelieden geen sprake is. Betrokkene leeft apart van haar echtgenoot in hetzelfde huis: hij gebruikt zijn oude slaapkamer, terwijl zij in een nieuwe slaapkamer slaapt. De woning is zo ingedeeld dat elk aparte leefruimtes hebben (tevens makkelijk te onderscheiden: de leefruimtes met mannenkleden e.d. zijn zeer netjes, de ‘vrouwelijke’ leefruimtes zijn zeer slordig). Wanneer betrokkene vermeldt dat zij en haar echtgenoot wel degelijk samenslapen wendt hij het hoofd af: bij verdere navraag wil hij geen antwoord geven. De politie is formeel: “Haar houding laat duidelijk zien dat zij haar man zal verlaten van zodra zij in het bezit is van een dergelijke verblijfskaart” (hiermee bedoelt men een identiteitskaart voor Vreemdelingen).”

De verwerende partij betoogt in de nota met opmerkingen dat “Bij beschikking van de Voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Gent, zetelend als in kort geding, aan de ambtenaar van de burgerlijke stand bevolen (werd) om het huwelijk te voltrekken. In graad van beroep werd die beslissing bevestigd bij arrest van de eerste kamer van het Hof van Beroep te Gent van 23 februari 2006”.

In het vonnis van de Voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Gent, zetelend zoals in kortgeding, van 25 mei 2005 beslist de Voorzitter: “Er zijn verder geen gegevens beschikbaar die het feitelijk samenwonen van de partijen in de loop van de tweede helft van het jaar 2004 tegenspreken. Dit gegeven is een element dat aantoonst dat de eiser en de eiseres de volgehouden wil hebben een duurzame levensgemeenschap uit te bouwen”, en “het is terzake niet dienend of de verblijfsrechtelijke motieven, voor zover aanwezig, in hoofde van de eiseres de doorslag geven (hebben gegeven) om een duurzame levensgemeenschap met de eiser aan te gaan. Artikel 146bis van het burgerlijk wetboek legt slechts één dwingende centrale voorwaarde op: de totstandkoming van een duurzame levensgemeenschap. De redengeving van de bestreden beslissing, “dat de intentie is van minstens één van de aanstaande echtgenoten, met name mevrouw X niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel” is niet in overeenstemming met artikel 146bis van het burgerlijk wetboek. Ook wanneer verblijfsrechtelijke motieven de doorslag geven is het huwelijk geldig mits die ene dwingende voorwaarde van samenleving wordt vervuld, of wordt beoogd. Er liggen geen bewijzen waardoor redelijkerwijs dient te worden betwijfeld dat de eiser en de eiseres helemaal niet de intentie hebben een duurzame levensgemeenschap uit te bouwen. Er bestonden ten dezen in hoofde van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent geen gronden om de huwelijksvoltrekking te weigeren”.

In het arrest van het Hof van Beroep te Gent van 23 februari 2006 beslisten de Kamervoorzitter en raadsheren van het Hof als volgt: “Om tot een schijnhuwelijk te besluiten dienen gewichtige en eenduidige elementen aanwezig te zijn, die laten vermoeden dat de geïntimeerden, of minstens één van hen, andere oogmerken hebben dan het vormen van een levensgemeenschap. Dit is in casu niet het geval”, “De vaststelling dat voor de tweede geïntimeerde het huwelijk een oplossing biedt voor haar verblijf alhier, is op zichzelf geen bewijs dat zijn geen duurzame levensgemeenschap wenst aan te gaan”, en “Dat het huwelijk wellicht eerder als een zakelijk huwelijk dient gekwalificeerd, houdt niet in dat het om een schijnhuwelijk gaat”.

Het cassatieberoep ingesteld door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent tegen voormeld arrest van het Hof van Beroep te Gent werd bij arrest van 13 april 2007 door het Hof van Cassatie verworpen. Het arrest van het Hof van Beroep te Gent is derhalve in kracht van gewijsde gegaan.

Het instituut van het huwelijk is van openbare orde in de Belgische rechtsorde. De verwerende partij had rekening moeten houden met het arrest van het Hof van Beroep dat in kracht van gewijsde is gegaan op 13 april 2007.

De verwerende partij baseert de bestreden beslissing enkel op de inhoud van het proces-verbaal van 19 oktober 2007 van de politie van Gent.

Verzoekster maakt met haar betoog aannemelijk dat de minister van Binnenlandse Zaken op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot de weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. De middelen van verzoekster zijn in die mate gegrond.

3. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 november 2007 tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en acht door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. P. BAEKELANDT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. BAEKELANDT

M. MILOJKOWIC